

ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds (Al. Sæge) vil motivere Sagen.

Al. Sæge: Ja, som min ærede Ven, der nu sidst talte, yttrede. Dette Forslag er et Møglingsforslag. Et æret Medlem, som Forsamlingen har stor Tillid til, har givet mig det Raad, at vi skulle forsøge paa ved at bevilge Pengene endnu et Aar, at komme ud af denne Sag. Det kunde jo tænkes, at den ærede Minister havde truffet en eller anden Foranstaltning, som han ikke ønskede skulde gaae istaa, og at han derfor ønskede, at have disse 11,000 Rd. endnu et Aar. Vi gaae nemlig ud fra, at vort Vædringsforslag vil betinge, at dette Tilskud herefter lægges over til Finantsloven. Vi haabe altsaa, at man vil finde, at vi ere gaaede overmaade moderat tilværks. — Jeg skal tillade mig at gjøre en Bemærkning til en Yttring, der kom fra den ærede Minister, da Sagen sidst var for. Han betegnede mig, og jeg haaber med Rette, som en Fremstridsmand, og derfor undrede han sig over, at jeg modsatte mig Jernbanerne og disse Gingsstepremier. Ja, det kommer an paa, hvad man forstaaer ved Fremstridt. Jeg forstaaer ved Gingsstepremier et Tilbagestridt, og jeg haaber, at være istand til at overtøde den ærede Forsamling om, at det er saa. Jeg anseer det ikke for noget Fremstridt, at man har Jernbaner, som maaffee ikke i Aarhundreder ville give noget Udbytte, ja ikke engang være istand til at hære deres Omkostninger. Jeg er — og det har den ærede Minister hørt saa tidt — ikke imod nogen Udvidelse af Jernbanenettet i Sylland, men jeg betragter det ikke som et Fremstridt, at man gaaer saa rask frem, som man har gjort, og at man ikke venter for at see, hvorledes det første Jernbanenets Fuldbærelse viser sig at ville betale sig. Det ærede Medlem for Sore Amts 4de Valgkreds (Holstein) bemærkede sidst, at han sølte sig overbevist om, at Thinget ikke vilde gaae ind paa et Forslag, der var stillet af et eneste Medlem, og at et saadant Forslag ikke havde Noget at betyde. Nu maa jeg for det Første bemærke, at vi ere to, og dernæst skal jeg gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det ikke er

første Gang, at jeg har stillet temmeligt ene og sægtet for en haabløs Sag, som dog senere har vist sig at kunne gjenneføres. Jeg skal ikke her komme ind paa Noget, der kaldes Stutteri, det skal jeg vel afholde mig fra, der vil desværre blive Leilighed nok til at omtale denne Sag. Naar man nu vil sige — og det formoder jeg, at mange ærede Medlemmer ville — at det er meget dristigt af mig som ikke særlig hestehyndig at ville blande mig i denne Sag ligeoverfor saa mange Saghyndige, saa vil jeg dog gjøre opmærksom paa, at jeg har adskillige saghyndige Mænds Dom for mig, som støtter min Anskuelse. Det er mig f. Ex. bekendt — jeg haaber ikke, at man vil tage mig det ilde op, at jeg nævner Navne, men at dette maa være mig tilladt — at den sidste kongelige Stutterimester i Slesvig fuldkommen deler min Anskuelse. Det er en Mand, som man med stor Nytte og Fornøielse kan høre tale om Hestevæsenet, og jeg vil meget anbefale den høitærede Minister at conferere med ham. Dernæst skal jeg nævne en Mand, som efter mit Skøn har udtalt sig herom paa en overordentlig forstandig og udtømmende Maade; det er nuværende Justitiarius, Etatsraad Drensen, der som Medlem af en Commission, hvis Betænkning jeg har læst, taldeles fordømmer dette hele nationale Hestevæsen. Det er enden Commission, som blev indsat i 1858, og net, jeg beder om Forladelse, det var i 1837. I 1858 er der holdt et Foredrag af ham i det kongelige Landhusholdningssekskab, som jeg meget vil bede ærede Medlemmer at læse. Jeg vil fremdeles gjøre opmærksom paa, at det ikke er første Gang, at vi her tale om Gingsstepremier; jeg vil bede de ærede Medlemmer, som interessere sig for Sagen, at ville see efter i de Forhandlinger, der fandt Sted om Finantsudvalgets Betænkning over Finantsloven for Finantsaaret 1851—52. Vidføreren for dette Udvalg — vi have havt den Dykke, at det samme ærede Medlem har været Vidførere senere, og han vil vistnok blive det igjen — sølte sig noget urolig over nogle Ytringer af den daværende Indenrigsminister, som han meente kunde gaae ud paa, at man igjen vilde vende tilbage til Gingsstepremie-